

HN
5059

C.P. 29/2

SETMANARI NACIONALISTA

Plaça del Beat Oriol, 9, pral.

BARCELONA

Agost de 1917

Any I - Núm. 6

15 cèntims

N'Enric Prat de la Riba

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la prèvia censura militar.

Constava de vuit planes i ens han tatxat unes dotze columnes, de les quals sis constituïen el "Compendi de la Doctrina Catalanista". Perxò hem tirat sols quatre planes, i en lloc de 20 cèntims aquest número en val 15.

Prat de la Riba La plenitud de l'ideal nacionalista

LA realitat de Catalunya s'acusa fortament en el federalisme d'En Pi, en el particularisme d'En Almirall, en el tradicionalisme d'En Torras i Bages. Però talment sembla com si aquests homes no es donguessin compte exacte de la natura d'aquesta realitat. Seguint uns el camí de la raó i la doctrina, altres el de la tradició i l'història, no acaben d'arribar a conclusions definitives. En *Las Nacionalidades*, en *El Catalanisme*, en *La Tradició Catalana*, apareix Catalunya ara com a regió, ara com a província; es parla de regionalisme i d'autonomia. No són pronunciades encara les paraules *nacionalitat*, *nacionalisme*.

Es En Prat de la Riba qui les pronuncia primer, al menys en el seu sentit viu i actual. I és el primer, no solament a pronunciar les paraules, sinó a definir els conceptes. En el seu nacionalisme, el sentit doctrinal i l'historicista es fusionen en una doctrina essencialment biològica. Prat, en *La Nacionalitat Catalana*, aporta el nostre moviment el cabdal de l'idealisme nacionalista alemany des de Herder.

I no és aquesta, no, qüestió de paraules. No és aquest concurs de denominacions un senzill joc de terminologies. Nacionalitat, nacionalisme són el que podem nomenar, a la faïç d'Alfred Fouillée, *paraules-forces*. Aquestes paraules copejant sobre la consciència catalana, han produït el seu complet desvetllament. En Prat de la Riba ha coronat l'obra del reconstruïment de les columnes nacionals de Catalunya, ensorrades en els temps de la desnacionalització.

A. ROVIRA I VIRGILI

L'herència

L'ÚLTIM escrit d'En Prat de la Riba que va aparèixer amb la seva firma és el document dirigit als diputats de la Mancomunitat amb motiu d'haver sigut elevat el seu autor a la presidència d'aquest organisme.

En Prat de la Riba deia en aquest treball que ara s'havia d'anar a la eclosió, a l'actuació fecunda, del que fins ara sols havia passat per un període de formació i constitució.

La circumstància de que aquesta sia l'última idea que publicament ha exposat el gran patriota, em sembla un símbol.

Es pot ben dir que la seva mort ve a marcar el punt just de diferència entre els dos períodes d'evolució que ell assenyalava en el camí de la Mancomunitat, i que de fet es determinen també en el conjunt de la seva obra realitzada des del primer seient de la Diputació de Barcelona.

Aquest esplèndid florir d'institucions de cultura que l'ha distingida, essencialment és la creació d'elements aptes per a la futura grandesa cultural de Catalunya, és la construcció d'un laboratori del que sortiran les obres positives del nostre valer nacional.

Per al dia de demà estava reservada, doncs, la veritable obra, i aquest demà, com el demà de la Mancomunitat, resta, abans d'arribar, sense el seu seny ordenador.

Per això la mort d'En Prat de la Riba planteja un greu problema al pervindre de la nostra terra, i per això la unànim lamentació que aquesta pèrdua ha produït s'estimula per l'incertitud de les adequades substitucions.

Si els fonaments posats per En Prat a la cultura catalana assoleixen els resultats perseguits, en llur plenitud i fortalesa hi pot brollar una tragèdia, ja que allavors més que mai estaran necessitats d'aquelles altes dots de direcció que fins ara els havia sapigut donar la clara intel·ligència que tots enyorarem per sempre més.

Així aquesta mort lliga a tots els catalans a un sentiment doble i simultani d'admiració i de responsabilitat, que mutuament s'apoen i correlativament es necessiten.

PERE B. TARRAGÓ
Redactor en cap de *El Poble Català*

En l'hora de vetlla

PER l'escala blanca ressonaven nostres petjades com ans ressonaren el pic que havíem donat a la porta del Palau. Ressonaren apagadament, porugament.

L'escala blanca, tan plena de llum, tan sola, tan callada, tenia ja com una expressió de la greu estranyesa davant els fets trascendents; aquesta expressió que hi és als tocs de les campanes, en la llum de la cera, al gestic dels moços d'esquadra, als ulls dels amics companys...

Tots parlem baix i quasi bé les paraules justes. Esperàvem l'hora que ens donaria l'honor de rellevar als que vetllen el cadavre del qui vetllava per tots.

Mossèn Clascar obrí marxa pel claustre auster. Les atxes espurnegen. De genolls oïm tots l'absolta que resa el bon mossèn i seiem després al banc endolat d'un costat de la capella. Les campanes han tocat les tres de la matinada. I solemnement, calladament, pietosament passa el temps. Unes monges resen, inclinats sos caps sobre el pit; dos moços d'esquadra miren el túmul on hi ha les despulles del President estimat; de tant en quant, un pilot de cera que cau a terra trenca la profunditat del silenci reverent. Per la finestra alta i petita es veu el cel que s'aclara...

I en tot, a tot, aquella expressió de greu estranyesa. Es una expressió que voldria interpretar-ne; és una expressió d'assombre i d'interrogant... ¿Com ha pogut passar el que passa? ¿Què passarà després?

El seny ordenador de la nova Catalunya, s'és apagat. Acut a nosaltres, el primer cop que's vam trobar al front d'aquest home formidable. Somreia bondadosament i ens allargava la mà amical. Nosaltres volíem dir-li d'admiració que ell no acceptava, de devoció que barrejàvem emocionats...

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la censura militar.

... I tenim la visió del que devem al patrici savi. Veiem sa lluita constant per a la redempció de tots els catalans.

I aquella estranyesa devé novament a nosaltres. ¿Com ha pogut passar ço que passa? ¿Què passarà després?

Després... Després de cap cor català serà esborrat son nom, ni sa memòria, ni son exemple. La lluita començada i ordenada per ell, seguirà ferma, decidida, constant. I la nova Catalunya triomfarà. I llavors, del llorer del triomf, portarem la primera branca al que censurat infiltrà el vot que vam fer d'ànima i esforç...

JACINTO M.ª MUSTIELES
de *La Veu de Catalunya*

Quan aquest número extraordinari de LLUITA dedicat a honorar la bona memòria de N'Enric Prat de la Riba estava a punt d'entrar en màquina, els sagnants esdeveniments de la setmana passada i la vaga, que, com a general que fou, afectà també la nostra impremta, ens obligaren a retrassar la seva aparició.

Ara potser no és ja l'hora oportuna de glosar l'obra d'En Prat; l'atenció pública s'és fixat en altres afers, però els de LLUITA en sentim dolor encara de la mort del patrici i un deure ineludible ens empeny, sigui o no escoltada la nostra veu, a retre-li aquest humil homenatge d'admiració.

Parlant de l'Enric Prat de la Riba

EL recordo encara, quan en l'Escolar Catalanista demostrava la gran energia de que estava posseït, la virilitat amb que defensava la llibertat dels seus conciutadans i de son país. Durant la seva vida d'escriptor a *La Renaixença*, amb el seu odi a les races semites, la publicació de la *Doctrina Catalanista*, de la que era coautor, allavors tinguda per tots nosaltres com el més enllà de nostres ideals, es feu estimar pels qui en l'«Unió Catalanista» treballàvem per un pervindre que entrevèiem molt llunyà. La part que va pendre en la discussió de les Bases de Manresa demostrà més la seva adhesió a una ideologia de lliberació.

Després s'apartà de nosaltres, cercà enllà alguns camins que portessin abans d'hora a assolir la governació de Catalunya; fins tantejà i buscà.

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la censura militar.

Mes a la fi, sentant una base ferma, mirant fit-a-fit un sol llunyà, caminà sens parar avant, tenint una facilitat extraordinària amb sa energia per fer seguir i obeir als homes que de diferent procedència podien servir-lo en els seus designis envers el camí d'una Catalunya nova.

El seu èxit ha estat gran; llàstima de la seva mort prematura; d'ell podien esperar-se encara algunes coses.

Mes una de ses obres li sobreviurà i serà la clau del nostre dret, de nostra justícia, l'«Institut d'Estudis Catalans»; cal entrar allí, cal pensar en les obres començades, en els estudis que es fan per Catalunya, i aquella obra sola fa gran a un home, fa dissimular les errors fetes i enyorar-lo ara fermament com a un bell artífex de la Catalunya rediviva.

SOLÉ I PLA

President de la «Unió Catalanista»

Prat de la Riba

QUAN més dies passin, més haurem la consciència completa de qui era i què representava En Prat de la Riba. En el primer moment, tant per la visió que tenim d'ell com per les manifestacions majestuosos unànims i sentides de dol, produí l'efecte d'un cataclisme, d'una posta absolutament irreparable. No sembla que s'extingís un home, sinó una obra; Prat de la Riba vol dir més que la designació d'una personalitat; vol dir, talment, coordinació, ordenament de la nostra vida nacional. Ell era l'obra; el Govern, l'institució.

A través de la seva labor de publicista fortíssim, atent a tots els corrents de la ciència jurídica, s'hi veu l'home estudiós, erudit, en plena fermentació de doctrina, que *centra* totes les opinions i tots els corrents. La seva labor és vibrant, exalta un ideal social i polític que és l'eix de la seva literatura; mes, enlloc la paraula esdevé sectària.

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la censura militar.

En Prat de la Riba sigué un home essencialment polític, i aquesta característica, la més grossa i més alta que ostentava, hagué de topar en els

primers moments amb el deixament i l'ineducació cívica de la nostra gent. Tan fort era el seu anhel constructiu, polític, que triomfà i s'imposà d'una faicó tan acaronadora i benefactora, que avui tots ja portem un xic infós el llevat de ciutadans. censurat. d'un poble que té coordinades les seves activitats, les seves, les úniques eficients. Baix aquest aspecte, interessa ben poc que En Prat fos un home de dreta: inútilment els esquerrens en podem parlar a Catalunya on, per ser un poble en formació, la qualitat de polític representa i constituïx la màxima modernitat, la bella promoció de cooperadors amb base precisament i indiscutiblement democràtica.

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la censura militar.

F. CULÍ I VERDAGUER

La necessària estimació

No s'aconortava aquest gran patrici que la Mort ens acaba de pendre—però que les llàgrimes ens acosten, ara, més i més a la seva ànima—amb la llibertat de Catalunya. Volia que Catalunya combatés per la llibertat dels altres pobles oprimits pel cilici de l'unitarisme polític. Dir això significa—escollin-ho ben bé Mallorca i València—que Catalunya fidel sempre a les paraules del mestre, no s'ha esforçat únicament per aconseguir la llibertat espiritual i política, sinó també, i molt febrosament, per la llibertat espiritual i política de les regions germanes de llengua i fins per la llibertat d'aquelles regions espanyoles de llengua distinta. Així ho ha demostrat el ferreny moviment polític iniciat fa poc per l'exemplar i esperançadora coalició dels nostres parlamentaris.

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la censura militar.

Si aquests, però, no més que *corporalment* meditessin en lo que significa aquell preciós daler d'En Prat de lluitar intel·lectualment per la vindicació de llur llibertat, al menys després de mort començarien a sentir-li una sutil i fonda estimació, perquè veurien com sols amb els pensaments que ell ha deixat podrien reconstruir son esperit patriòtic, ara més que mai, socialment, necessari.

GUILLEM FORTESA

President de «Nostra Parla»

Lletra desclosa

A MICS meus: Haveu sol·licitat de mi unes lletres parlant d'En Prat de la Riba. Com és natural, jo no he sabut dir que no; però ara que soc a punt de complaure-us, ara que em trobo davant el paper per fer efectiva la meua promesa, sento dintre meu que dec pensar-m'hi massa, com si un cert esperit vacil·lant intentés torbar el poc aprofitable que en aquest cas podria sortir del meu magí.

Són massa vius encara els records d'una evidència trista perquè amb completa serenor poguem dir coses...

La ponderació, per ésser justa, demana un cert repòs que és impossible que avui per avui sentim. Els records de l'home viu es barregen encara amb aquells de la mort sens remei, voltant pels nostres caps els acords de marxes funerals; l'acoblament de tot un poble commós; la majestat d'aquell perllongat adéu de milers de fills al seu pare i mestre d'amors il·limitats; ca! de totes passades l'allunyament d'aquests fets per arribar en possessió d'un positiu coneixement de ço que es perd i de com es perd.

Catalunya, avui per avui, sab que ha perdut el més gran ordenador de les seves aspiracions nacionals; però li cal a Catalunya l'allunyament del fet recent per tenir més clara visió de la pèrdua soferta, i aleshores per obra dels misteris que es solen realitzar en els moments d'alta transcendència, Catalunya sencera es convencerà de que En Prat de la Riba no és mort; la perllongació de la seva obra, la realització de les aspiracions per ell dictades, l'assoliment d'una Catalunya forta i esplendorosa, donaràn mostres de l'eternitat del mestre, el nom del qual serà llum i ensenya en el fons dels cors dels nostres fills.

ADRIÀ GUAL

Director de l'«Escola Catalana d'Art Dramàtic»

PARLA BASCONIA

Mis cuartillas al Maestro

UNA amable invitación, irrecusable para un nacionalista, hace que mi pluma tome parte en este acto de homenaje dedicado al Maestro del Nacionalismo Catalán por el semanario LLUITA, esta valiente publicación que tantos admiradores cuenta en la juventud nacionalista vasca.

Evocar el recuerdo de la obra de Prat de la Riba, es dar alientos a la pluma, para no detenerse en el elogio; porque, Prat de la Riba no sólo fué el formidable organizador del patriótico movimiento renacentista catalán, sino más bien el creador y propulsor de la cultura catalana que...

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la censura militar.

imponiendo en todos los aspectos de la vida de un pueblo el criterio claro y definido para la resolución de los problemas económico-político-sociales y administrativos que nos sugiera la actual constitución de los pueblos europeos.

Prat de la Riba, nacido para dar vida al movimiento reivindicador de Catalunya, conoció desde el primer momento la responsabilidad de su actuación y para triunfar y hacer triunfar las aspiraciones de su Patria educó a la juventud catalana buscando para ella los más frondosos campos de orientación por medio de la cultura. Supo que en todo movimiento, en toda lucha, vence el más fuerte, el más poderosamente organizado, y para triunfar y vencer sobre la inteligencia de un pueblo no hay arma más poderosa que la ciencia, la cultura. Todos los movimientos políticos que se han impuesto en los últimos tiempos, los iniciaron y mantuvieron hombres cultos, hombres de ciencia.

Si la conciencia nacional de un pueblo ha desaparecido, por la perfidia de falsos historiadores, por la deslealtad de los elementos directivos, o por otras causas, sólo hay un medio de conquistarla, y ese medio es la educación cultural de almas fuertes, de inteligencias despiertas y temperamentos irreductibles que propaguen por todas partes las características y modalidad privativas de la raza, educación cultural que sólo se consigue a fuerza de grandes sacrificios y desvelos, después de profundos estudios en los que la inteligencia gana terreno a la voluntad y la educa para servir lealmente a la Patria.

Prat de la Riba, cuya cultura y claro talento fueron la admiración de cuantos se dedican con entusiasmo al estudio de los problemas nacionalistas, fué el Maestro de la Juventud Catalana, y a él se debe principalmente la brillante actuación de muchos organismos catalanes que hoy se imponen por sus indiscutibles méritos en las asambleas y congresos científicos y económicos que tienen lugar en distintos pueblos de la península. Merced a la formidable obra llevada a cabo por este genio portentoso, Cataluña se impone a España y en los actuales momentos.

Aquesta edició de LLUITA ha passat per la censura militar.

se respiran en Cataluña auras de renovación, brisas de nueva vida regeneradora, nacidas al soplo vivificador de la obra de Prat de la Riba; y este hombre que vivió y muere por Cataluña da a Euskadi, censurat... una lección que no la olvidaremos y el espíritu vasco y el espíritu catalán surgen como atendiendo a mandato imperioso y reclaman porque a ello tienen derecho la felicidad que un día gozaron.

Prat de la Riba y Arana-Goiré tienen un parecido marcadísimo. Los dos Maestros se sacrificaron por la Patria y los dos adoraron la juventud

de su país, en la confianza de que en ellas estaba la esperanza de la Patria.

Catalunya y Euskadi, no olvidarán jamás a estos hombres que fueron los paladines de sus derechos, los defensores de su personalidad. Ni Arana-Goiré, ni Prat de la Riba pudieron recoger el fruto de sus trabajos, pero la juventud que ellos crearon y educaron tiene capacidad suficiente para dar a la Patria la gloria y esplendor que sus Maestros anhelaron.

¡Llor a quienes así se hicieron dignos de su raza y de sus pueblos!—JESÚS DE GAZTAÑAGA

Director de Aberri,

orgue oficial de les Joventuts Basques

L'obra del President

QUI siguiu convençut de que l'ensenyament català és el fonament del gran edifici de la reconstitució nacional, s'ha de descobrir amb respecte, amb admiració i amb amor davant l'obra d'En Prat de la Riba.

Qui no el tingué, aquell convenciment, ni ser ni dir-se patriota podria; i, aqueix, tant se val si honora com si desprecia la memòria del primer President de la Mancomunitat: que, si fills seus vénen al món a Catalunya, ells capiràn el benefici d'aquella obra, i enaltiran l'home qui l'ha propulsada.

Els essencialment polítics, els exclusivament polítics, d'ençà de la creació de tot ço que En Prat de la Riba ha creat, nomenys s'han convençut de la virtualitat de l'ensenyament català. Aquests, si eren els seus amics, comprenen que el President treballava per a un proper demà de glòria; si els seus enemics eren, veuen ja avui resplendir el jorn de la llibertat de Catalunya, assolida per la estimació i el coneixement de ço que és l'ànima del nostre poble: l'idioma de la pàtria que res ni ningú esborrarà mai dels llavis catalans.

VICENS A. BALLESTER

President de l'Associació Catalana de Beneficència

L'ànima d'En Prat

DAVANT la tomba d'En Prat la sensació de la immortalitat es presenta viva i clara com cap home de fè la pugui haver sentida. Dir que En Prat deixa un buit es una heretgia. L'ànima d'En Prat és latent en tot ço que porta el sagell de Catalunya. L'ànima d'En Prat és a tot arreu i tot el que viu porta un vestigi de la seva vida i tot el que es creï portarà una espurna del seu pensament.

En Prat laborava com llevar meravellosa. Acolpava les forces i treia un fruit misteriós dels homes i somava les més oposades voluntats al servei de Catalunya. En Prat vencia el medi, adaptava l'ambient, corregia la mateixa natura, creava. Era un home portentós, clarivident, penetrant.

D'ell en quedarà més que el record. Quedarà l'obra. Quedarà Catalunya literalment ressuscitada que dirà a totes les generacions que vagin venint: «La vida la dec a tots i tots me l'haveu donada. Però aquest home m'ha obert els ulls i ha tornat el pols al meu cos inert. Aquest és el que m'ha restituit les potències i fins m'ha dotat de les que no tenia. Aquest és el meu fill predilecte.»

I els catalans no'l trobarem mai a anyor. Per tot la seva ànima omnipresent ens portarà el seu nom als llavis i la visió d'aquest home quiet, d'aquest home formiga que ha fet en pocs anys la feina que havien deixat de fer les generacions d'alguns segles, la visió d'aquest home que no s'ha aconsolet d'obrir el camí i senyalar els horitzons, sinó que ha caminat sobre la ruta, ha donat l'impuls al poble, i abans de morir ha paladejat les primícies d'aquella llibertat i d'aquella sobirania que és la fita primera del camí envers els destins gloriosos.

M. SERRA I MORET

El primer de setembre LLUITA serà setmanal

Com serà

El primer de setembre LLUITA serà setmanal. Apareixerà els dissabtes. Publicarà quatre planes com ara, però més grosses i a quatre columnes en lloc de tres. Valdrà deu cèntims.

Hi col·laboraran escriptors nacionalistes de primera força. També hi escriuran les més enlairades personalitats del nostre moviment patriòtic. En el cos de redacció han ingressat alguns acreditats escriptors humorístics que estan encarregats d'amenitzar les planes de LLUITA.

Aiximateix alguns coneguts dibuixants, amb el seu llàpiz, es proposen divertir als nostres llegidors.

LLUITA, sempre que les circumstàncies ho reclamin, publicarà números extraordinaris que es vendran a preus raonats. Les edicions de vuit planes i a dugues tintes ens proposem que sovintegin. Ara mateix ja estem preparant per al vinent 11 de setembre, o sigui per al número 9, un extraordinari com no se n'ha publicat encara cap en tan memorable diada.

La qüestió econòmica

Però tot això costa diners, molts diners. Nosaltres no en tenim i els nostres amics no ens en porten prous.

Tots hem vist com publicacions molt notables tropecen i cauen en tocar la qüestió econòmica. A LLUITA no li ha de succeir el mateix perquè això fóra tant com dir que el nacionalisme intranzigent no compta a Catalunya amb cap prossèlit. LLUITA ha de viure eternament, millorant-se, fins

assolir el triomf del seu programa. LLUITA ha de viure, ja que no per altra cosa, perquè no pot restar desemparat el sacrifici incommensurable dels qui amb tanta braor l'hem fet aparèixer i l'hem sostingut fins ara.

Però els nacionalistes fan el sort a les nostres crides. Amb els *paquets de propaganda* amb prou feines hem arribat a assegurar la venda de tres cents exemplars de cada edició. En el *Cenacle* per a fer LLUITA setmanal s'havien d'inscriure cent vuitanta associats i amb prou feines hem passat del centenar. Els anuncis — gairebé tots de pocs ingressos — no són constants.

Naturalment que hi ha protectors nostres força generosos, però aquests es carreguen de més el sacrifici que la major part no fa.

Perquè nosaltres sabem d'industrials que tenen establiments grandiosos i fan una propaganda intensíssima, i no s'anuncien a LLUITA; i aquests ens atien continuadament a seguir pel camí emprès. Perquè nosaltres coneixem senyors que guanyen sous considerables i no se'ls acut subscriure's per un paquet de propaganda o, si ho fan, demanen cinc exemplars que són quarantacinc cèntims (!) per a defugir el compromís; i aquests es tenen per bons patriotes. Perquè nosaltres tenim amics que llencen llurs diners amb qualsevulga bagatel·la i ens refusen una pesseta al mes per a fer-se del Cenacle; i aquests es proclamen arreu fermes nacionalistes.

LLUITA sortirà setmanal des del setembre, però va a un fracàs inevitable si els nacionalistes no ens aporten altre esforç que els deu cèntims setmanals de comprar el número; dels quals deu cèntims sols en percevem sis, quan cada exemplar, comptats números de propaganda que no es cobren, d'intercanvi, despeses generals, etc., ens en costa nou o deu.

ECOS

El poble es rebel·la

Tota la setmana passada ha sigut de revolta en el territori espanyol.

La revolució i la vaga general començaren el dilluns i devingueren formidables el dimarts, dia 14 dels que cursen.

Deports regis

El dimarts, dia 14 del que cursen, el simpàtic sobirà del territori espanyol N'Anfós XIII de Borbó prengué part a unes regates en el mar Cantàbric i se n'endugué la copa que constituïa el primer premi.

El Rei ha assolert una meravellosa força en els esports marítims i de la caça.

L'enhorabona!

Caratsus!

La nota còmica de la passada setmana l'ha constituït un cas com un cabàs, del qual fou víctima el jutge del districte de Llotja, senyor Galo Ponte.

Vetaquí que trobant-se en el seu jutjat en funcions de guàrdia i mentre «descansava» durant la matinada, algú maliciós li va robar, mai dirien què?... els pantalons, senyors!

Ara vegin el digníssim magistrat administrant justícia en calçotets!

Cenacle de LLUITA

Aquest Cenacle està creat per al sosteniment de LLUITA setmanal.

Quota: 1 pesseta al mes.

Adreçar-se a LLUITA: plaça del Beat Oriol, 9, pral.

A. Artis, impressor: Girona, 116 - Barcelona

Espai reservat per a l'anunci de productes de perfumeria de gran luxe

Flaires Llevantines

— Marca catalana —

Paraigües, Ombrel·les, Vanos

J. CARDÚS

PORTA-FERRIÇA, 10 : BARCELONA

== MAL DE CAP == == NEU-RÀLGIES ==

i tot DOLOR NIRVIÓS
es cura amb les conegudes

Tabletes KAMNOL

Exigeixi's
la firma

The Kamnol Co

Un estotx d'alumini amb 12 tabletes: **UNA PESSETA**

Dipòsit: Farmàcia Morató, Passeig S. Joan, 77

CAMISERIA
Boqueria, 32 : BARCELONA

SANS

PERE PASCUAL

PINTURA DECORATIVA

Despatx: Aribau, 25, entressol, 2.^a
Magatzem: Arc de Sant Cristófol, 13

BARCELONA

CALÇAT DE TOTES MENES
I A TOTS PREUS

Tapineria, 27, botiga : **FRANCESC COTS**